

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: ~

Cím: *Jegyzetek a hétről.*

Forrás: *Az Ujság*

Bp.

(Hely)

1917. III. 10.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1917"

Személy

Helyszám

Jegyzetek a hétről.

Kiderült, hogy a közönség csakugyan meg tud élni színházak, kabarék és mozik nélkül, a nagy zárás idején e miatt senki se kapott tüdőgyuladást és a színházak csukott kapuit nem nézték az emberek olyan keseredett tekintettel, mint a szenesboltokét. De ez az igazság nem is szorult ilyen nagyzerű bizonyágtevésre. Nyilvánvaló, hogy egy ilyen zárlat, ha nagyon soká tart, nem a publikumot ölné meg, hanem csak a színházakat és a hasonló rendeltetésű intézeteket. De mi az, a mi föltétlenül szükséges és nélkülözhetetlen? Csak a víz. Mert a kenyér is már a fejlődött igények követelésének produktuma. Volt idő, a mikor még nem ismerték és az emberek mégis csak táplálkoztak valamivel. De hol az a puritán, a ki ezt a kort kivánná a maga életének? Óriási igazság a Voltaire híres mondása: a fölösleges dolgok nagyon szükséges dolgok. Minden új igény egy-egy olyan új gyönyörűségét, szépségét vagy kellemességét jelenti az életnek, a mely okvetlenül megéri az árát. Különben nem fejlődhetett volna igénynyé. A világ egész bizonyosan meg tudná tanulni, hogy végképpen ellegyen minden színház és minden szórakozó hely nélkül, de az is egészen bizonyos, hogy ezt a tudományt nem lenne érdemes megtanulnia. Mert egyszer mind meghalunk; az életnek vigasztalónak kell lennie. A világ akkor a leggazdagabb, a mikor a legtöbb követelése van sajátmagán és a legkevesebb kényszerűsége, hogy ennek vagy annak a fölösleges voltát megállapítsa.

Régi tudományos megállapítás, hogy külön-külön a csokoládé is jó, a fokhagyma is jó, de összekeverve a kettő csak nagyon egyéni izlésű inyenczek számára élvezetes. Nem zúgólódunk ellene, hogy a kalendáriumi tavasz első napjától kezdve a kenyérünk dualisztikus alapon szerveződik és egy bizonyos kvóta erejéig a buza mellé beveszi a czégbé a kukoriczalisztet is. Feketébb alig lehet tőle, legfőlebb sárgább. Ellenben teljes elismeréssel és dicsérrel magasztaljuk azt az új és okos rendszert, hogy csak keverendően és nem már keverten kapjuk majd a kétlaki lisztadagot. Mert a buzaliszt meg a kukoriczaliszt nemcsak külön-külön jó, de megbízható szakvélemények szerint a keveréssel szemben se annyira engesztelhetetlenek, mint a csokoládé és a fokhagyma. Egy egészen önálló, művészi keverő-eljárás az, a mely élvezhetetlenné tudja tenni az együttes megjelenésüket, és a multban, úgy látszik, ez a speczifikus módszer volt a hivatalos. Megnyugvással vesszük tudomásul, hogy ez az eljárás kikapcsolatott és az egyéni szabadság rendelkezik a megállapított kvóta fölhasználása körül. De talán azt is el lehetne rendelni, hogy a pékek kenyérnek is külön-külön süssék a két lisztet, hogy kiki tudja a maga gusztusa szerint, *pour la bon bouche* melyik falatot hagyja utoljára.

A főváros kitünő statisztikusainak köszönhetjük a hasznos ismeretet, hogy Budapest utcáira a Jézuska vánkosaiból nem kevesebb mint ötödfél millió köbméter hó esett le. Ha tehát a város lakosságát kerek számban egy

millióra vesszük, minden budapesti polgár ötödfél köbméter havat mondhatott a magáénak. Hóért tehát a legszegényebb embernek se kellett a szomszédba menni, annál kevésbé, mert ugyancsak hivatalos jelentés szerint a havat se vitték el a szomszédba. Csak a felét takarították el, a barnábbik fele itt maradt — lének. A háboru ideje alatt elvből nem panaszkodunk, csak úgy gondoljuk, az se lett volna rossz, ha kevesebb statisztikát csinálnak a hó-ról és többet takarítanak el belőle.